

Kryteria oceny pracy pisemnej kazusu z prawa karnego

Prawidłowa odpowiedź

- I. Damian P. dopuścił się dwóch przestępstw kwalifikowanych z art. 191a § 1 k.k. oraz art. 190 § 1 k.k.
- II. Skazanie Damiana P. za przestępstwo z art. 190a § 1 k.k. było nieprawidłowe. Nie zostały wyczerpane ustawowe znamiona tego przestępstwa. Jest to typ przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego na wniosek pokrzywdzonego, a Jowita K. nie złożyła takiego wniosku. Nadto, instytucja przewidziana w art. 60 § 1 k.p.k. znajduje zastosowanie tylko do przestępstw ściganych z oskarżenia prywatnego. W zaistniałej sytuacji procesowej postępowanie karne, przy nawet przyjętej błędnej kwalifikacji prawnej czynu, nie powinno zostać w ogóle wszczęte, a gdy zostało już wszczęte, organ prowadzący postępowanie powinien wyjednać stanowisko procesowe pokrzywdzonego w przedmiocie wniosku o ściganie, a w przypadku jego braku, postępowanie winno zostać umorzone na podstawie art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k.
- III. Damianowi P. winien zostać przedstawiony zarzut popełnienia przestępstwa z art. 190 § 1 k.k., albowiem groził Andrzejowi B. pobiciem, zaś groźby te wzbudziły u pokrzywdzonego obawę ich spełnienia. Dla bytu tego przestępstwa nie ma znaczenia, czy sprawca ma zamiar zrealizować w przyszłości swoją groźbę.
- IV. Akt oskarżenia winien zostać skierowany do Sądu Rejonowego w S., jako rzeczowo właściwego.
- V. Po skierowaniu aktu oskarżenia przeciwko Damianowi P. należało dokonać prawidłowej wstępnej formalnej kontroli aktu oskarżenia. Sprawa winna zostać, na podstawie art. 339 § 3 pkt 1 k.p.k., skierowana na posiedzenie celem umorzenia postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k.

Błędy popełnione podczas postępowania

- I. Kwalifikując czyn Damiana P. polegający na umieszczeniu w Internecie wizerunku nagiej Jowity K. dokonano błędnej subsumpcji z art. 190a § 1 k.k., zamiast z art. 191a § 1 k.k.
- II. Przestępstwo z art. 191a § 1 k.k. jest ścigane z oskarżenia publicznego na wniosek pokrzywdzonego. W tej sprawie Jowita K. nie złożyła takiego wniosku, zatem

- postępowanie przygotowawcze zostało wszczęte bez wymaganego wniosku o ściganie pochodzącego od osoby uprawnionej.
- III. Błędem było wszczęcie przez prokuratora postępowania o przestępstwo z art. 190a § 1 k.k. z wykorzystaniem instytucji przewidzianej w art. 60 § 1 k.p.k., z uwagi na to, że znajduje ona zastosowanie tylko w sprawach o przestępstwa ścigane z oskarżenia prywatnego.
- IV. Błędem było umorzenie dochodzenia w części dotyczącej kierowania gróźb karalnych przez Damiana P. wobec Andrzeja B. Sprawca wyczerpał wszystkie znamiona przestępstwa z art. 190 § 1 k.k., albowiem groził pokrzywdzonemu pobiciem, a groźba ta wzbudziła w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona. Dla bytu tego przestępstwa nie ma znaczenia, czy sprawca ma zamiar zrealizować w przyszłości swoją groźbę. Ten aspekt sprawy nie został zatem prawidłowo oceniony przez organy ścigania.
- V. Akt oskarżenia został skierowany do niewłaściwego rzeczowo sądu. Winien zostać skierowany do Sądu Rejonowego w S., a nie Sądu Okręgowego w S. (art. 24 k.p.k. i art. 25 *a contrario* k.p.k.)
- VI. Po skierowaniu aktu oskarżenia nie dokonano prawidłowej wstępnej formalnej kontroli aktu oskarżenia. Sprawa winna zostać, na podstawie art. 339 § 3 pkt 1 k.p.k., skierowana na posiedzenie celem umorzenia postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k. Wydanie przez sąd wyroku skazującego jest błędem.
- VII. Sąd skazując Damiana P., osobę w wieku 19 lat, a więc młodocianego, w rozumieniu art. 115 § 10 k.k., na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat naruszył przepis art. 70 § 2 k.k., przewidujący okres próby od 3 do 5 lat. Nadto, nie został orzeczony obligatoryjny dozór wobec sprawcy młodocianego, a zatem uchybiono jednoznacznej treści art. 73 § 2 k.k.
- VIII. Orzeczenie w zakresie środka zabezpieczającego jest wadliwe. Nie zostały spełnione przesłanki z art. 95a § 1 k.k. Popelnione przestępstwo nie należy do typu przestępstw przeciwko wolności seksualnej. Nadto orzeczenie tego środka zabezpieczającego jest dopuszczalne tylko w wypadku skazania sprawcy na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Ocena prawidłowości zastosowania przepisów Kodeksu postępowania karnego:

- I) błędne wszczęcie postępowania karnego, mimo braku wymaganego wniosku o ściganie karne pochodzącego od osoby uprawnionej.

- 2) błędne zastosowanie regulacji z art. 60 § 1 k.p.k.,
- 3) skierowanie aktu oskarżenia do niewłaściwego sądu,
- 4) błędna formalna kontrola aktu oskarżenia.

(0-12 pkt)

Ocena prawidłowości zastosowania przepisów Kodeksu karnego:

- 1) błędne stwierdzenie braku wyczerpania znamion przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. przez Damiana P.,
- 2) błędne stwierdzenie wyczerpania znamion przestępstwa z art. 190a § 1 k.k., zamiast prawidłowo przestępstwa z art. 191a § 1 k.k.,
- 3) błędne orzeczenie okresu próby w wysokości poniżej 3 lat (art. 70 § 2 k.k.),
- 4) błędne nie orzeczenie obligatoryjnego oddania skazanego pod dozór (art. 73 § 2 k.k.),
- 5) błędne – bez podstawy prawnej, orzeczenie środka zabezpieczającego z art. 95a § 1 k.k.

(0-11 pkt)

Przy ocenie należy uwzględnić następujące kryteria:

- trafność odpowiedzi,
- poprawność wskazanej podstawy prawnej,
- zasadność i sposób argumentacji,
- słownictwo i komunikatywność przekazu,
- układ i styl wypowiedzi,
- gramatykę i ortografię.

Pozostałe 2 pkt można przyznać za:

- szczególnie wyróżniającą się argumentację,
- wykazanie się ponadstandardową wiedzą związaną z tematyką przypadku.